Revenirea baritonului Murzaev

(Costin Popa – 10 mai 2009)

Acum circa un an, admiram la Operă în concertul cu **Macbeth** de Verdi, un glas necunoscut până atunci, cel al rusului Sergey Murzaev. După debutul remarcabil, teatrul liric bucureştean l-a invitat, absolut firesc, şi pentru premiera scenică regizată de Petrică Ionescu, care a avut loc după câteva luni. Numai că o serioasă problemă de sănătate – accident vascular cerebral, se pare – l-a atins chiar în zilele repetiţiilor generale, generând puternice emoţii.

Artistul a fost nevoit să se întoarcă, de urgenţă, în patrie. Şi iată-l acum pe Sergey Murzaev din nou pe afişul Operei Naţionale, spre satisfacţia generală, în titlul care l-a făcut cunoscut la noi. A fost o serată dedicată dublei semnificaţii a datei de 9 mai, Ziua Europei, dar şi Ziua Europeană a Operei. Într-un fel, a fost sărbătorită şi trecerea unui an de când prima scenă lirică naţională a devenit membră a Asociaţiei Opera Europa.

Am revăzut pretenţioasa montare a lui Petrică Ionescu, luxuriantă, complicată şi m-am bucurat că nu au apărut semne de degradare. Se joacă (încă) dedicat şi cu fervoare. Doamne ajută! Orchestra dirijată de Iurie Florea a cântat atent şi cu accentuată preocupare. Echilibrul tempilor a fost exigenţa principală a concepţiei şi spectacolul a curs omogen. Urmăresc întotdeauna cu maximă atenţie derularea amplă, de largă respiraţie, a marilor ansambluri **concertato** din finalurile Grandioso şi Largo ale actelor I şi II şi mă bucur de realizările baghetei. Aş modula în. minor doar câteva observări referitoare la calitatea nuanţării, îndeosebi în introducerea instrumentală a marii scene a somnambulismului, acum plată şi mecanică. **Con espressione**, notează Verdi în partitură.

În rolul titular, Sergey Murzaev a părut de la început prudent – primele replici au evitat, parcă, adresarea directă către public – şi motivul s-a dezvăluit pe parcurs. Probabil afectat de o răceală de sezon, baritonul a trebuit să facă eforturi voalate pentru a escamota o răguşeală sâcâitoare pe registrul grav, accentuată pe parcurs chiar în ariile **Pietà, rispetto, amore** şi **Mal per me**. Dar notele centrale şi înalte au sunat autoritar iar personajului i-a fost conferit un contur potrivit, eminamente tulburat, apăsat. Îl voi revedea oricând cu plăcere pe excelentul bariton rus.

Pentru Silvia Sorina Munteanu, rolul Lady Macbeth este deja emblematic. Îl susţine cu dezinvoltură, parcurgând dificultăţile ţesăturii vocale cu nonşalanţă şi pricepere. Există multă coloratură dramatică în partitură dar şi pasaje de lirism subtil. Mă refer îndeosebi la finalul ariei din actul al IV-lea, **Una macchia è qui tuttora**, în care imposibilul Re bemol supra-acut a fost acum lansat aproape de ideal, pe fir de voce. Remarcam şi cu alt prilej ambiţia sopranei de a-şi rafina interpretarea. Rezultatele se văd. Faţă de prestaţii anterioare, uşor lipsite de incisivitate mi s-au părut însă intervenţii normal severe, de genul **Ambizioso spirto tu sei, Macbetto** sau **Vieni t'affretta**, precum şi altele asemenea. Şi, deşi unele fraze situate în registrul grav au fost întrucâtva insonor proiectate, acutele au sunat glorios, strălucitor şi expansiv. În jurul Silviei Sorina Munteanu, voce importantă a Operei bucureştene, se pot construi proiecte repertoriale de valoare.

O mult dorită siguranţă a afişat de data aceasta Marius Manea (Macduff) al cărui desen înalt din finalul ariei **Ah, la paterna mano** l-a găsit atent şi aproape stăpân pe situaţie. Mă bucur că tenorul a ajuns la acest punct clarificator care îi împlineşte apetenţa pentru fraza verdiană redată cu patină autentică şi accent. De aici, urmează performanţa!

În rolul Banquo a fost distribuit basul Sorin Drăniceanu iar în cel al lui Malcolm, promiţătorul tânăr tenor Liviu Indricău. Aştept s-o aud pe excelenta şi prezentabila mezzosoprană Antonela Bârnat în roluri mai ofertante din repertoriul teatrului, nu numai în... Doamna de companie a Lady-ei Macbeth.

Pentru corul pregătit de maestrul Stelian Olariu, numai de bine